

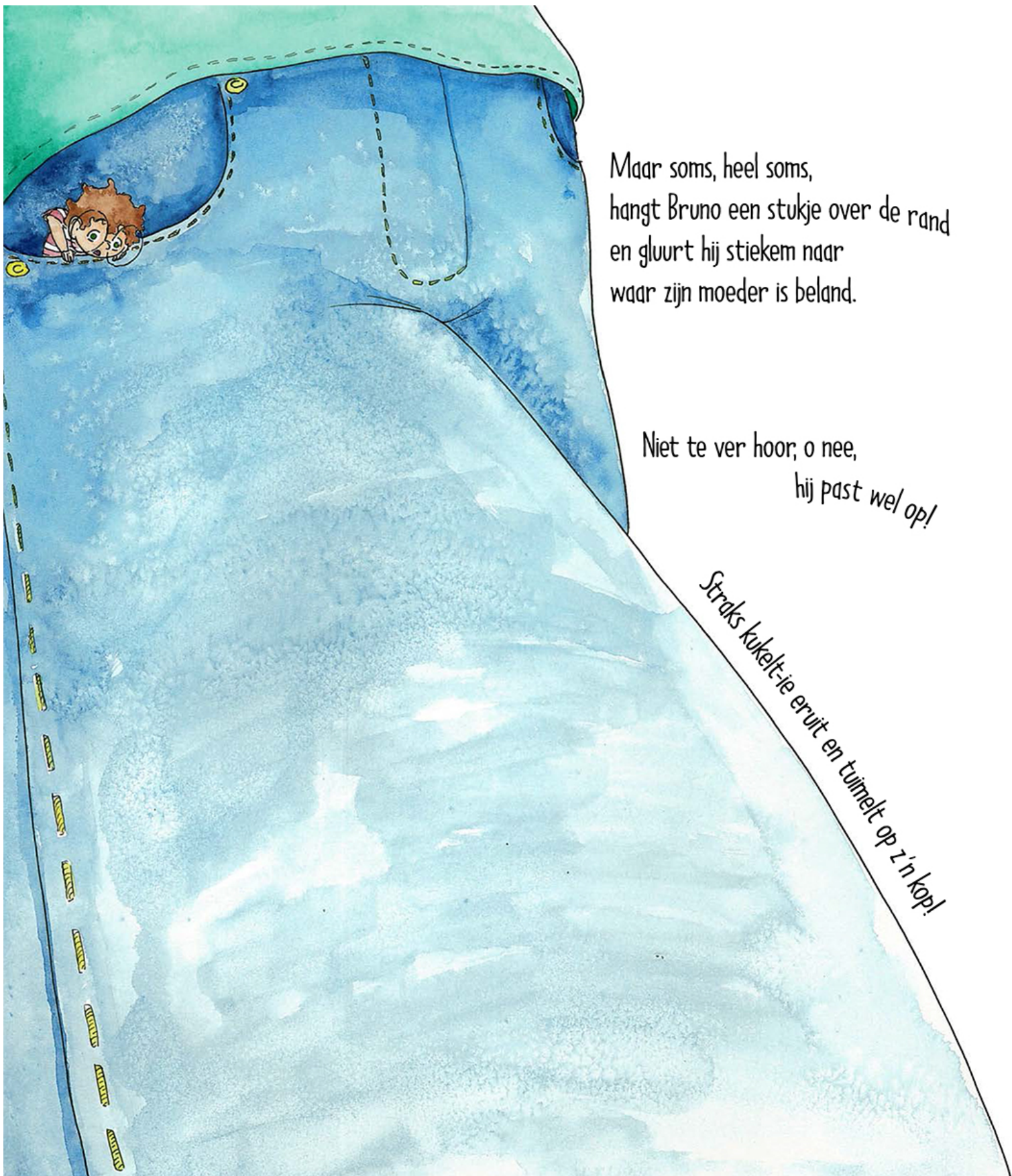
In de broekzak van zijn moeder woont een piepklein ventje.
Bruno is zijn naam, een jongetje zo groot als een krentje.

Alles wat Bruno nog niet kent vindt hij griezelig.
Het onbekende geeft hem buikpijn en maakt hem wiebelig.

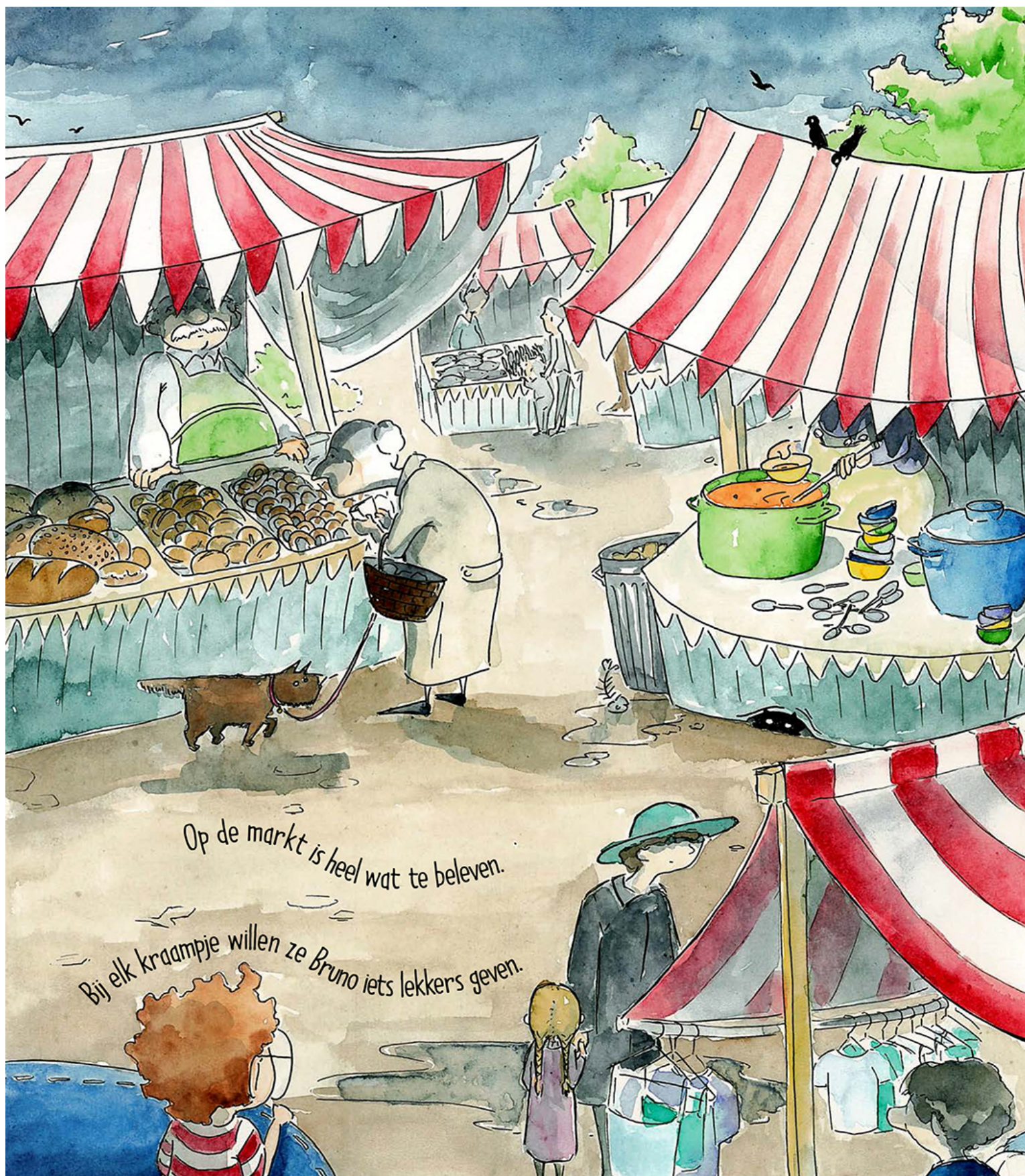
Daarom verstopt hij zich diep in de zak van moeders broek.
Want daar zit hij veilig en raakt hij zeker niet zoek.

Maar soms, heel soms,
hangt Bruno een stukje over de rand
en gluurt hij stiekem naar
waar zijn moeder is beland.

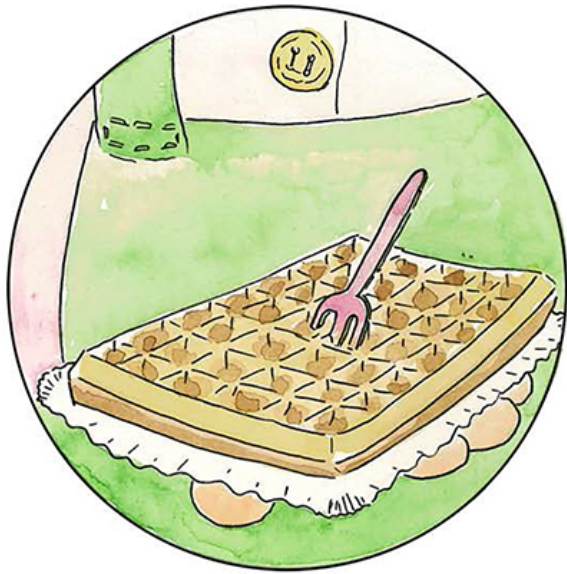
Niet te ver hoor, o nee,
hij past wel op!

Straks kukelt-ie eruit en tuimelt op z'n kop!

Op de markt is heel wat te beleven.

Bij elk kraampje willen ze Bruno iets lekkers geven.

'Een lekker wafeltje misschien?'
bromt een stevige man.

'Of een bakje patat, wat denk je daarvan?'

'Of wil je soms een kopje soep met pompoen?'

'lehw!' roept Bruno.
'Dat smaakt vast naar oude schoen!'

HOP, daar verdwijnt Bruno alweer.
lets onbekends eet hij wel een andere keer.

Op een dag eist Bruno's nieuwsgierigheid haar tol
en hangt hij net iets te ver uit zijn kleine hol.

Hij kiepert en kukelt hard op de grond,
en valt met een SMAK... recht op zijn kont!

'Laat me niet alleen!' roept Bruno,
maar wat een pech,
hij heeft twee blauwe billen en zijn moeder... is al weg.

*Oeps, denkt Bruno.
Wat ben ik een oen!*

*Ik wil naar mama,
maar wat moet ik doen?*

Hij kijkt om zich heen en bedenkt een plan.

Mama's sporen volgen, dat is wat ik kan!